

LBRIS

Redactor: Claudia Miloicovici

We know
books

Tehnoredactare și copertă: Georgiana Oprescu

Editor: Florea Firan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COSTICĂ, ALUI GHEORGHE

De la bătrânețe, pân' la tinerețe/ Gheorghe Alui Costică;

Editor: Florea Firan, pref.: Felix Sima – Craiova: Scrisul

Românesc Fundația-Editura, 2024

ISBN 978-606-674-351-8

I. Firan, Florea (ed.)

II. Sima, Felix (pref.)

821.135.1.09

© Gheorghe Alui Costică

© Scrisul Românesc

Fundația-Editura, Craiova, 2024

Tel./fax: 0722 753 922; 0251 413 763

Email: scrisulromanesc@yahoo.com

GHEORGHE ALUI COSTICĂ

De la bătrânețe,
pân' la tinerețe

Scrisul Românesc
Fundația – Editura

Și, toate cărțile lui merg „De la bătrânețe, pân' la tinerețe”! fiindcă trăiește „vârsta oamenilor inutili” (pensionarii!), amintindu-ne, cu înfiorare, de anii tineri în care seva urca prin trunchiul verde până la creier, înflorindu-l!

Și, iată că încep să scriu ca el... Închid cartea... să nu-i copiez, cumva, stilul, că mă ceartă autorul... mă cert eu însumi, mai întâi. Îl las să se desfășoare în voie... Are cale liberă... Noroc și Sănătate, Puiu Răducan, ai multe de îndeplinit!... Vorbă slobodă! Ca Vodă prin lobodă!

FELIX SIMA

15 martie 2024, Râmnicu Vâlcea

Ea

Privesc prin anemia anilor fugiți la sfoara din curte unde mi-am pus visele la uscat. Mereu am grijă de ele și nu înțeleg de ce râd de mine.

Râd de se topesc, iar gândurile se minunează.

Cred că de vină este numai ea.

Numai ea este-n stare de așa ceva, să-ți pună gândurile pe sârmă și visele la naftalină.

Ochiul, ce-mi șade-n cale să-mi spună nemurirea, constată prezența lipsei din anotimpurile apuse.

Gripa, gripa ei, bat-o vina, produce lipsuri fantasmagorice și ucide vise nerealizate.

Din ce în ce îmi îngheață lumina-n odaie prin colb și ploi.

Vracii anilor duși și-au aruncat cuvintele în foc, pe povara alunecării-n pustie.

Herghelia de cârlani ai mării mă bântuie prin poienița de basm de la salcâmul aplecat din Sudos.

Trece acum puntea peste râul plin ochi de ani duși în pribegie.

Tăcerile îmi plâng peste sufletul greu.

„Unde ești, tinerețea mea? Unde ești?”

Sigur, tinerețea s-a dus. Simt în palme cum transpiră cerul
și cum pe sămânța gândului arșița mă pârjolește.

Vine târziu-n frunze și pune mir pe fruntea nopții. Pe toate
noapțile albe de-a binelea.

Stâncile se rătăcesc prin mine, iar tinerețea a fugit.

05032024 – B. Olănești

Cuprins

<i>Cuvântare de bine, de Felix Sima</i>	5
<i>Ea</i>	7
<i>Bobul dumnezeirii</i>	9
<i>Visul năravului</i>	10
<i>Societatea, vatra și corlata</i>	12
<i>Marea scofală</i>	14
<i>Yin sau Yang</i>	15
<i>Mâna</i>	16
<i>Verdele-i de vină?</i>	18
<i>Vraiștea</i>	20
<i>Primăvara-n ciomag</i>	22
<i>Siluirea</i>	24
<i>Eul</i>	26
<i>Speranța</i>	28
<i>Neînțeleasa primăvară</i>	29
<i>Interviul</i>	31
<i>Urme-n urme și-n turme</i>	35

Mâna crăpată	37
Morișca de sub poala pădurii	39
Ploaia	41
Inima și sufletul	43
Cerul	46
Ajuns la capătul gândului	48
Puiul de caracter	50
Mândra-n țoale argintii	51
Tomnatică	53
Of!	55
Clătinarea gândurile	57
Drăgălășenie	58
Marea	59
Ah, toamna asta!	61
Mult iubite și stimate, Doamne!	63
Gâlceava	64
Tristețea	66
Dulcele întuneric	67
Treburi rezolvate	69
Ultimul venit	71
Toamna cu picioare de brumă	73
Zornăitul toamnei	75
Trezirea trezirii	77
Toamna greoaie	78
Deseori	80
Reclamă	82

Unde suntem?	83
Dezamăgirea	84
Lacrimile crizantemei	87
Drumul spre mine	89
Cerul tău	91
Compensarea... mama ei de compensare	92
De Moș Nicolae, cu Murphy la plimbare pe coala albă	94
Dor de urări	102
Miresme de clipe	104
Cafeaua de la ora 4	106
Castelul de la Bălți	107
Strop de noapte	108
Bruma furioasă	109
Semințe	111
Pași pe iarbă blândă	113
Măiestrul	114
Somnambul(ități)	115
Continui să zugrăvesc cuvinte	118
Arde cenușa umbrelor mișcătoare	119
Nu mai citesc	120
Clătinarea pădurii	121
Gând fierbinte	122
Tinerețea	125

Visul năravului

Mă întorc amintirile pe toate părțile mai rău de cum întoarce uliul la poala muntelui. Ce bine era când era rău! Gândurile mă clatină și se clatină după cum mă clatină gloata anilor. Ochii din spatele lentilelor cască, sunt oboșiți rău. Din dosul zării... vești triste.

Depărtarea se-apropie și îmi hrănește greutatea, îmi unge durerile exact când mă răsfață în poala singurătății. La trei pași deasupra dimineților, tot știri necăjite. Nu mai sunt mere pe corlată. Nici corlata nu mai este. A ars. Merii din livezi sunt triști și ei. Și ce dacă vine o primăvară călduroasă, prețurile tot mari rămân!

Și reci... ca sufletele celor care ne chinuiesc. Sunt sita rară prin care trece timpul. Și trece mult rău de tot. Cei aleși dau lecții de zbor cârțițelor albe. Și noi îi credem. Am pitit niște ierni sub patul pe care mă voi așeza să nu mă sufoce căldura de mâine. Cică este cald pe-acolo. În topul preferințelor noastre urcă durerile albastre. Cafeaua de iarnă fuge-n primăvară. Ca și noi. Scriu cu mâna dreaptă a sufletului, să nu mă certe... „ăilalți”. Tot

pândesc diminețile când fac baie-n rău și tot nu trag concluzii (ne)corupte. De, vârsta...

Se lasă seara la colțul casei și mă pândește la greu și ea. Pâinea dospită pe brazda luminii nu știe cine aduce moartea acasă. Păi, eu știu?

Mai torn pași pe iarbă blândă până ce nu se zbârlește și ea.

Mai fac o piruetă prin mijlocul unui păcat atractiv și asta de dragul umbrei, de fidelitatea ei care se comportă ca o inimă înainte de somn.

Somnule, să nu te pună moartea să vii!

Mai lasă-mă-n visul năravului!

Societatea, vatra și corlata

Pe vatra de sub corlată spicul grâului se coace-n pâine. C-o falcă-n podul palmei stângi și șoldul drept proptit în podul celeilalte mâini, cea cu care-și face crucea-n zilele cu post și fără, țața Ioana lui Borangic își ascunde gândurile sub basmaua precum o șapcă-n formă revoluționar-comunistă. Imperceptibilă-i este viața. De la mătușa ei cea care s-a proptit cu tâmpla-ntr-un glonț afurisit (cu caimacul pe stânga), reține că facerea de bine este cu totul altceva, dar nu păcat. Păcatul este dulce, mai știe lumea, deși popii spun că nu-i așa.

Ei, spun și ei, păcătoșii...

Cine-a zis că este greu să spui?

Pe bulevardul văduv, seara umblă tot timpul cu mâinile la spate, iar când afară plouă mărunț, stă săraca țața Ioana la fereastra inimii îndoliate cu gândul pe pervaz și colindă prin emoții cardinale.

Cu ghiociei înfloriți în priviri un gând o aruncă tocmai la țața Gena lu' nea Dumitru Iepure.

L-a părăsit sărmana – nu suporta prostia – lăsându-l candidat la sicriu și a-ntins-o pe jos la București. S-a măritat pe-acolo,

iar nea Dumitru creștea porci, oi, capre și mereu spunea: Cresc, mă, nene, că vine fata aia acasă...

Și vatra și corlata se ascund prin amintiri și-n sacul de cuvinte rar folosite. Ce treabă are o „artistă” de pe centurile patriei cu corlata, ogeacul ori vatra... când gândul ei este la doctorat?

Gena lui nea Dumitru nu s-a mai întors niciodată-n sat. Tot popii spun că acum, pe lumea cealaltă, ar fi prieteni. Te pui cu popii?...

Mă, da' avem o societate... curvă, nu glumă!

20032023-B. Olănești

Marea scofală

Umblă nestingherită cu mâinile la spate pe „drumurile” patriei. N-are treabă cu nimeni, nici cu asistații sociali de la cârciuma din colțul străzilor. Ce dacă termină banii asistației? Cât timp se mai găesc „de-ale gurii”, pot să ia lichide și pe listă.

Numai copacii se zbenguie pe dealuri când Marea scofală se reazemă-n stâlpi de porți cu ciucurii democrației la tâmpile. Un sân obraznic mă prinde de mână și nu observ cum Scofala cea mare îmi face cu ochiul stâng. Da, ea este de stânga, dar se dă de dreapta, c-așa-i la noi. Pe genunchii lacului albastru de durere se îmbrățișează roua și cuvântul poeziei. Da, azi este ziua poeziei. Și ce mare scofală!? Toată lumea scrie azi poezie și pentru faptul că... nu este mare scofală. Simt în palme cum transpiră cerul când pe câmp ies asistați la cules zăpadă prin noianul de iarbă crudă. Cui nu-i plac bunăciunile, cruditățile? Îmi fac și eu meseria de cetățean (cu ani grei pe cartea de muncă), acum în lumea inutililor, meseria de a croșeta zăpadă pe-o frunză plină de zâmbet, în cetatea viselor, în pagina minții pe lacrima ploii. Ce mare scofală!

23032023-B. Olănești

Yin sau Yang

Un pui de vânt fraged, nemâncat, s-a cocoțat pe creanga Cireșului rezemată-n geamul de la curte. Plânge-n răcoarea dimineții și-n privirea ochiului ce-mi șade-n frunte să-mi povestească... despre nemurire. Alături, pe trotuarul opus, Yin și Yang merg ținându-se de mână. Atât de mult s-au apropiat unul de celălalt, juri că sunt în curtea țării mele, încât nu mai știi de ce parte a gardurilor este Yin sau Yang. Un singur hop mai am de trecut în viață, spune cel dinspre stradă, Yin sau Yang, bătrânețea! În rest, n-am iertat nimic, le-am trecut pe toate. Ca un septuagenar convins și decis, nu știu dacă sunt spre gard ori spre stradă, spre râu ori spre deal, un Yin ori un Yang sau amândoi deodată, dar mă străduiesc s-ascult plânsetul puiului de vânt. Mama sa, Vânturarița bătrână, nu mai știe nici ea ce este Yin sau Yang și nu mai prididește cu lucrările de primăvară umflată cu speranțe. Nici tatăl său, bătrânul vânt, Yin sau Yang, plecat la muncă în străinătate, nu mai știe nimic de cei de-acasă, de neprihăniții și neprimiții în Schengen. Nici eu, septuagenarul convins, decis, (ne)hotărât, nu mai știu ce și cine sunt. Chiar, cine sunt eu?

22032023-B. Olănești